Ezra - Comentarii W. McDonald

A. Decretul lui Cirus

Primele trei versete sunt identice cu ultimele două versete din 2Cronici. Dumnezeu S-a folosit de Cirus, regele Persiei, pentru a emite o proclamaţie prin care li se permitea evreilor să se repatrieze în Iuda şi să-şi reclădească templul de la Ierusalim. În plus, el a poruncit vecinilor să contribuie cu mână largă, ajutând rămăşiţa de evrei. Cu mulţi ani înainte de a se fi născut, Dumnezeu 1-a numit pe Cirus şi l-a pus deoparte, pentru această lucrare (Isaia 44:28-45:13). Este o minunată ilustraţie a adevărului de la Proverbe 21:1: „Inima regelui este în mâna Domnului, ca apa unui râu. El o întoarce încotro doreşte."

Decretul a pus capăt celor şaptezeci ani de captivitate a evreilor. Perioada de şaptezeci de ani se poate calcula în două moduri: din anul 605 î.Cr., când a atacat Nebucadneţar Ierusalimul, efectuând prima deportare a evreilor din Iuda, până în anul 535 î.Cr., când a fost pusă temelia templului. Sau de la căderea Ierusalimului, în anul 586 î.Cr. până în anul 516 Î.Cr., când s-a încheiat reconstruirea templului.

B. Pregătiri şi provizii

Pe lângă averile donate de vecinii evreilor, regele Cirus a dăruit el însuşi cinci sute de vase de aur şi argint pe care Nebucadneţar le luase din templul de la Ierusalim. Şeşbazar (v. 8) ar putea fi numele lui Zorobabel în persană, sau ar fi putea fi o cu totul altă persoană. Observaţi menţionarea celor douăzeci şi nouă de cuţite din versetul 9. Dacă Dumnezeu ţine cont de asemenea detalii, cu cât mai mult se îngrijeşte şi ţine cont de tot ce se întâmplă în viaţa copiilor Săi!

Repatrierea din Exil. Când Cirus Persanul a capturat Babilonul în anul 539 î.Cr., s-a deschis o poarta pentru ca Iuda să se poată repatria. Repatrierea captivilor din Iuda s-a făcut in două expediţii principale, în 537 Î.Cr. şi respectiv 458 Î.Cr

C. Registrul celor care au revenit în patrie

În versetele 1-61 avem lista celor care au revenit în Iuda sub conducerea lui Zorobabel. Unii sunt consemnaţi în funcţie de părinţii lor (v. 3-9) iar alţii după oraşul de baştină (v. 20-35). Sunt menţionaţi în mod special preoţii (v. 36-39), leviţii (v. 40-42) şi Netinimii sau slujitorii de la templu (v. 43-54). Aceştia vor ocupa roluri importante în templul reconstruit.

Unora din cei care au pretins că sunt preoţi dar n-au putut dovedi genealogia li s-a interzis să slujească sau să mănânce din hrana preoţilor, până când au fost autorizaţi în urma consultării lui Urim şi Tumim („lumini şi perfecţiuni") (Nu ştim precis ce erau Urim(ii) şi Tumim(ii): „Probabil două pietre preţioase, păstrate într-un săculeţ. Erau, după câte se pare, folosite asemenea sorţilor, pentru a afla voia lui Dumnezeu. Vezi de asemenea Exod 28:30; Levitic 8:8; Numeri 27:21; Deuteronom 33:8; 1 Samuel 28:6; Neemia 7:65). Guvernatorul (sau Tirşata, text marginal NKJV, v. 63) era Zorobabel.

O listă similară cu cea din acest capitol o găsim în Neemia 7. Deşi există unele deosebiri mărunte legate de calcul, ambele prezintă numărul total al evreilor care au revenit în Iuda ca fiind patruzeci şi două de mii trei sute şi şaizeci plus şapte mii trei sute şi treizeci de slujitori. Ezra adaugă 200 de cântăreţi iar Neemia adaugă 245. Aşadar numărul total al rămăşiţei care s-a repatriat a fost de circa 50.000 - o sumă infimă din cei care au fost duşi în captivitate iniţial.

Când evreii au ajuns la Ierusalim, unele din căpeteniile caselor părinteşti au făcut daruri constând în aur şi argint pentru construirea casei lui Dumnezeu, precum şi în veşminte pentru preoţi. Apoi oamenii s-au stabilit în cetăţile lor.

D. Construirea altarului şi punerea temeliilor templului

În luna a şaptea, care a fost începutul războiului civil, evreii repatriaţi s-au strâns în Ierusalim ca să celebreze sărbătoarea corturilor. Sub conducerea lui Ieşua (Ieşua, sau „Yeşua", este forma ebraică a lui Isus,) şi a lui Zorobabel, ei au zidit un altar, aducând jertfele arse de tot, cum cerea legea lui Moise. Ei au considerat că onorându-L pe Iehova, se vor ocroti de duşmanii lor. Apoi au început pregătirile pentru construirea templului, recurgând în acest sens la asistenţa Tirului şi Sidonului.

Lucrările propriu-zise de construcţie au început la paisprezece luni după repatriere. De îndată ce a fost pusă temelia, preoţii şi leviţii au condus poporul, în slujba dedicării. Dar mulţi dintre oamenii în vârstă au plâns când au comparat splendoarea templului lui Solomon cu lipsa de strălucire a templului ce se construia acum (Hagai 2:3). Strigătele lor de întristare s-au amestecat cu strigătele de bucurie şi laudă ale altora, aşa încât a fost greu să se distingă unele de altele. Toate acestea s-au auzit până departe.

1. În domnia lui Cirus (4.1-5, 24)

Vrăjmaşii lui Iuda şi ai lui Beniamin menţionaţi în versetul 1 au fost descendenţii colonilor din alte ţări pe care i-au aşezat asirienii în regatul de nord, după ce pe locuitorii iniţiali, respectiv cele zece triburi, i-au dus în captivitate, între aceşti colonişti şi evreii rămaşi în ţară au existat căsătorii mixte, descendenţii căpătând denumirea de samariteni. Aceştia au venit la Zorobabel sub pretext că doresc să le dea iudeilor o mână de ajutor la reclădirea templului. Şi ei se închinau la Iehova, dar El nu era decât unul dintre numeroşii dumnezei din cadrul sistemului lor religios. Prin urmare, oferta lor a fost refuzată de liderii Israelului.

Atunci samaritenii au adoptat o nouă tactică. Mai întâi au încercat să-i descurajeze pe oamenii lui Iuda. Apoi i-au înfricoşat să nu mai construiască. De asemenea au angajat consilieri care să militeze împotriva Israelului la curtea regală, pentru a le zădărnici iudeilor lucrarea prin tot felul de tertipuri de intimidare. Şi astfel lucrarea de reconstruire a templului a încetat.

Cronologic, verselele 6-23 aparţin unui interval ulterior. Versetul 6 menţionează o scrisoare redactată în timpul domniei lui Ahaşveroş, prin care li se aduceau învinuiri iudeilor.

3. În domnia lui Artaxerxes

Reconstrucţia templului a fost încheiată în domnia lui Darius, care a domnit anterior regelui Ahaşveroş (v. 6) şi regelui Artaxerxes (v. 7). Prin urmare, scrisorile descrise în versetele 6-23 au fost scrise după rezidirea templului. Ele se referă la încercările de refacere a zidurilor Ierusalimului, nu a templului. Dar ele au fost inserate în acest punct. În afara ordinii cronologice, pentru a ilustra şi mai convingător încercările care se făceau de a obstrucţiona lucrarea desfăşurată de exilaţii repatriaţi.

De la 4:6 la 6:8, textul e redactat în limba aramaică, (Cărţile mai vechi în limba engleză numeau această limbă „Chaldee.") nu în ebraică, deoarece aramaica era limba oficială a decretelor în Persia.

Versetele 7-23 se referă la o altă scrisoare, redactată pe vremea lui Artaxerxes, prin care iudeii erau acuzaţi că zidesc cetatea şi zidurile sale ca act de răzvrătire. În consecinţă regele a poruncit să înceteze lucrarea.

Versetul 24 urmează, cronologic, versetului 5. Duşmanii lui Iuda au reuşit să determine încetarea lucrărilor de la templu până în al doilea an al domniei lui Darius.

F. Încurajările lansate de Hagai şi Zaharia în vederea rezidirii

Din Hagai 1:1 şi Zaharia 1:1 aflăm că acest capitol se încadrează în anul al doilea al domniei lui Darius (v. 1, cf. 4:24). Aceşti doi profeţi i-au îndemnat pe israeliţi să reia lucrările de la templu, iar nu să-şi construiască case scumpe pentru ei înşişi (Hagai 1:4). Zorobabel şi Ieşua au ascultat de Domnul, ordonând reînceperea imediată a lucrărilor. Observaţi aici că nu prin puterea decretului regelui a fost reluată lucrarea, ci prin puterea Duhului Sfânt care a vorbit prin profeţii lui Dumnezeu (cf. Zaharia 4:6).

G. Opoziţia manifestată în domnia lui Darius (5:3-17)

Opoziţia s-a manifestat fără întârziere. Guvernatorul persan şi asociaţii săi au venit la Ierusalim, întrebând cu ce autoritate începuseră iudeii să construiască şi cum se numeau oamenii (vezi v. 9,10). Apoi li s-au dat numele liderilor evrei.

Aceşti dregători persani au fost mai rezonabili decât cei menţionaţi în capitolul 4. Ei nu au oprit lucrările, ci au trimis o scrisoare lui Darius, din dorinţa de a verifica dacă ceea ce se făcea era legal. Întrucât evreii începuseră să asculte de cuvântul lui Dumnezeu, ochiul Său era peste ei, ca să-i ajute s-o ducă la bun sfârşit.

În scrisoarea lor către Darius, Tatenai şi Şetar-Boznai au relatat despre conversaţia avută cu iudeii şi răspunsul acestora. Mai întâi de toate, bătrânii au arătat că dispun de autoritatea divină. Ei erau slujitorii singurului Dumnezeu adevărat, dar fuseseră daţi pe mâna babilonienilor din pricina păcatelor lor. Acum, după ce Iehova i-a adus înapoi în patria lor, El aştepta de la ei să reclădească templul Său. Cât priveşte autoritatea umană, şi aici erau acoperiţi, având decretul emis de Cirus prin care acesta le dădea voie să rezidească templul. Mai mult, Cirus însuşi contribuise prin daruri generoase la lucrările de reconstrucţie. Guvernatorul a dispus să se efectueze o verificare pentru a se stabili dacă într-adevăr regele Cirus dăduse un atare decret. De asemenea i-a solicitat lui Darius să-i spună ce trebuie să facă în această situaţie.

H. Încheierea rezidirii templului datorită decretului favorabil emis de Darius

După o verificare minuţioasă, s-a găsit decretul lui Cirus, în cetatea care fusese capitala sa, Ahmeta (sau Ecbatana, text marginal NKJV). În decret erau prezentate datele tehnice ale templului, împreună cu ordinul de returnare a tuturor articolelor de aur şi de argint luate de Nebucadneţar. (Textul edictului era mult mai lung decât rezumatul prezentat în capitolul 1.)

Darius îi precizează apoi lui Tatenai şi colegilor săi responsabilităţile care le revin faţă de evrei. Nu aveau voie să pună piedici lucrării, ci dimpotrivă trebuiau să achite cheltuielile de construcţie ale templului din vistieria regală, cu fonduri provenite din impozite. Proviziile necesare pentru slujba de la templu trebuiau asigurate la cererea preoţilor (v. 9), pentru ca iudeii să găsească har în ochii lui Dumnezeu şi de aici înainte să li se asculte rugăciunile pentru rege şi familia sa. Apoi Darius a întărit decretul, adăugând prevederea prin care oricine punea piedici lucrărilor era pasibil de pedeapsa cu moartea. El a apelat la Dumnezeu, rugându-L să se ocupe de oricine, chiar şi de regi, care ar îndrăzni să distrugă casa lui Dumnezeu de acum înainte.

Ordinele regelui au fost aduse numaidecât la îndeplinire şi lucrarea la templu a prins avânt. Beneficiind de încurajările profeţilor lui Dumnezeu şi de proviziile asigurate de Darius din trezoreria regală, templul a fost terminat la numai patru ani după aceea, dar la nouăsprezece sau douăzeci de ani după ce fusese pusă temelia. De fapt Artaxerxes a trăit mai târziu. El a contribuit la întreţinerea templului, nu la zidirea sa.

Israeliţii şi liderii lor au celebrat cu bucurie dedicarea templului. Dennett remarcă următoarele: Era cât se poate de firesc să se bucure în aceste clipe, deoarece casa Dumnezeului lor era expresia tuturor binecuvântărilor legământului în virtutea căruia existau. Iată că, în sfârşit, după ani şi ani de dificultăţi, dezamăgiri şi întristări, vedeau în faţa lor templul terminat. Doar pentru asta fuseseră eliberaţi din Babilon iar dacă vreunii dintre ei au semănat cu lacrimi de întristare, acum secerau cu lacrimi de bucurie.

Apoi au adus jertfe. Prin comparaţie cu dedicarea de odinioară pe care o făcuse Solomon primului templu - 22000 de boi şi 120000 de oi, plus boi şi oi fără număr jertfite înaintea chivotului (2 Cronici 7:5; 5:6) - evenimentul din Ezra când evreii au dedicat templul reconstruit nu se apropie de amploarea şi strălucirea primului. Dar, din fericire, evreii repatriaţi nu s-au preocupat în legătură cu aceasta.

În vremea noastră în multe biserici, părtaşii, confesiuni, şcoli şi chiar în ţări întregi din cadrul creştinătăţii se pune problema unei comparaţii similare cu declinul epocii lui Ezra faţă de cea a lui Solomon. Dennett face însă o aplicaţie încurajatoare, ce merită să fie citată în întregime:

Dar credinţa are de a face cu lucruri nevăzute. Prin urmare, ea îi va fi determinat pe evreii aceştia sărmani din cadrul rămăşiţei să-şi aducă aminte că Iehova nu este cu nimic mai puţin atotputernic şi cu nimic mai lipsit de îndurare faţă de ei decât faţă de Solomon.

O fi fost casa mai puţin slăvită iar ei nişte bieţi supuşi ai unui monarh ne-evreu, dar dacă Dumnezeu era de partea lor, cum negreşit era, resursele aflate la dispoziţia credinţei erau tot atât de nemărginite cum fuseseră şi până atunci. Nu poate fi îndeajuns întipărit în mintea noastră adevărul potrivit căruia Cristos rămâne acelaşi pentru ai Săi, şi în ziua necazului, ca şi în vremurile de propăşire. A fi stăpâniţi de această putere e de natură să ne înalţe, mai mult decât oricare alt lucru, deasupra împrejurărilor în care trăim, dăruindu-ne curajul de a merge înainte, indiferent ce primejdii ne stau în faţă.

După aceea au sărbătorit Pastele şi Sărbătoarea Azimilor, cu mare bucurie, căci oamenii au văzut limpede că mâna lui Dumnezeu stătea îndărătul bunăvoinţei arătate de Darius faţă de ei. Darius este numit aici regele Asiriei deoarece stăpânea peste vechiul imperiu asirian.

Între capitolul 6 şi 7 există un hiat de circa cincizeci şi opt de ani. Între timp Darius a fost înlocuit cu Ahaşveros (Xerxe). Domnia lui a acoperit evenimentele consemnate în cartea Estera. După el tronul a fost ocupat de Artaxerxe(s) (Longimanus), cel menţionat în versetul 1.

În versetele 1-5 ne este prezentată o scurtă genealogie a lui Ezra, pentru a se demonstra că se trăgea din familie de preoţi. G. Campbell Morgan comentează: Ca emisari ai voii lui Dumnezeu, scribii ocupau locul profeţilor, cu următoarea deosebire: în loc să primească noi descoperiri, ei explicau şi aplicau revelaţiile dăruite până atunci de Dumnezeu. Ezra a fost deopotrivă fondatorul şi tipul acestui ordin nou înfiinţat. El era expert în expunerea şi aplicarea Legii. Calificările care-l îndreptăţeau să desfăşoare această lucrare sunt clar expuse în afirmaţia făcută despre el în versetul al zecelea al acestui capitol. Ezra „îşi pusese inima să caute... să împlinească... şi să înveţe."

Pe lângă faptul că descindea dintr-o familie distinsă, Ezra era un cărturar foarte priceput în Legea lui Moise. Negreşit Ezra era un om al Cărţii, care trăia în viaţa de toate zilele adevărul primelor trei versete din Psalmul întâi.(Deşi Psalmul 1 este anonim, mulţi învăţaţi ai Bibliei cred că Ezra este autorul uman, ca de altfel şi al Psalmului 119, care are ca temă Cuvântul lui Dumnezeu). Deoarece medita asupra Legii Domnului zi şi noapte, izbutea în tot ce căuta să facă pentru Dumnezeu. Încă o dată Iehova a călăuzit inima unui rege păgân pentru a-Şi duce la îndeplinire planurile. A fost emis un decret, care a facilitat a doua repatriere la Ierusalim, de data aceasta sub conducerea lui Ezra.

Regele Artaxerxe(s) al Persiei i-a acordat lui Ezra prerogative foarte cuprinzătoare, în scrisoarea consemnată în acest capitol. Toţi israeliţii care doreau puteau să-l însoţească în călătoria sa la Ierusalim, unde Ezra urma să se intereseze dacă totul se făcea în conformitate cu Legea lui Moise. Atât regele, cât şi consilierii săi au făcut daruri generoase. Acestea, împreună cu vasele templului, care încă se mai aflau la Babilon, i-au fost încredinţate lui Ezra. Darurile urmau să fie utilizate în scopul asigurării slujbelor de la templu, restul bunurilor urmând să fie alocate de Ezra la discreţia sa. Mai mult, argint, grâu, vin, untdelemn şi sare urmau să fie asigurate, în funcţie de cât va fi nevoie, din trezoreria regală. Ultimele patru articole erau ingrediente esenţiale în cadrul sistemului iudaic de jertfe. Cei care slujeau în templu erau scutiţi de impozite, în fine, edictul îi acorda lui Ezra prerogativa politică de a numi magistraţi şi judecători pentru evreii care locuiau pe malul de vest al Eufratului. Judecătorii aceştia trebuiau să-i înveţe pe oameni legile lui Dumnezeu şi să asigure aplicarea lor.

În rugăciunea sa de mulţumire. Ezra L-a binecuvântat pe Dumnezeu pentru că a călăuzit inima regelui la această lucrare de înfrumuseţare a templului şi I-a mulţumit smerit pentru că i-a dăruit tăria necesară de a aduce la îndeplinire o lucrare atât de importantă. Încurajat de mâna Domnului asupra sa, Ezra le-a strâns pe căpeteniile lui Israel ca să se suie împreună cu el la Ierusalim.(În Biblie, cine merge la Ierusalim întotdeauna „se suie", indiferent din ce direcţie vine. Asta se datorează, în parte, amplasării oraşului pe înălţimile din munţii Iudeii. Probabil sintagma are şi o aplicaţie spirituală: Atunci când mergi la casa lui Dumnezeu te „sui" întotdeauna.)

B. Registrul celor repatriaţi

În acest prim paragraf sunt prezentate listele celor care s-au întors la Ierusalim împreună cu Ezra, din Babilon. Mai mulţi membri din aceleaşi familii se repatriaseră anterior, sub conducerea lui Zorobabel (cap. 2). Aproape 1.500 de bărbaţi au pornit în această a doua expediţie.

C. Relatarea călătoriei la Ierusalim (8:15-36)

În timpul unui popas pe malul râului în apropiere de Ahava (localitate neidentificată), Ezra a observat că printre cei care-l însoţeau nu se găsea nici un levit. Prin urmare a împuternicit unsprezece fruntaşi din fraţii săi să se ducă la Casifia, unde evident ştia că se stabiliseră nişte leviţi, ca să-i încurajeze pe aceşti leviţi împreună cu servitorii lor, să li se alăture în călătoria spre Ierusalim. Treizeci şi opt de leviţi şi două sute douăzeci de Netinimi (slujitori) au răspuns la apel.

Înainte de a începe călătoria de 1.500 de kilometri, au întins tabăra la râul Ahava, Ezra vestind acolo un post. El deja îi vestise regelui bunătatea şi atotputernicia lui Dumnezeu. Or, a solicita acum o escortă militară ar fi însemnat să tăgăduiască cu fapta ce afirmase cu vorba. Nu, hotărât lucru Ezra nu putea face una ca asta. Drept care şi-a pus credinţa la probă, încrezându-se în Dumnezeul care Se delectează în a-i salva pe cei care se bizuie cu totul pe El. Şi Ezra nu a fost înşelat în credinţa sa. Dumnezeu i-a răspuns la rugăciune.

Banii şi ustensilele ce i-au fost încredinţate lui Ezra au fost cântărite şi repartizate la doisprezece dintre căpeteniile preoţilor şi doisprezece leviţi. Întrucât aceste lucruri erau sfinte (puse deoparte pentru scopuri sacre), ele trebuiau să fie păstrate de oameni sfinţi. După o călătorie istovitoare de trei luni şi jumătate, întregul alai a ajuns la Ierusalim fără incident. La sosirea în Ierusalim argintul şi aurul şi articolele au fost cântărite din nou şi încredinţate celor care răspundeau de templu.

Primul punct de pe agenda de lucru a exilaţilor l-a constituit aducerea de jertfe arse de tot şi jertfe pentru păcat pe altarul lui Iehova, pentru întregul Israel. După ce şi-au îndeplinit obligaţiile spirituale, au dus la îndeplinire ordinele regelui, faţă de dregătorii săi din provinciile din vest, care, la rândul lor, au asigurat toate cele necesare.

D. Căsătorii mixte şi rugăciunea de mărturisire rostită de Ezra

Abia a ajuns Ezra la Ierusalim, ca au şi venit la el curând unii din liderii poporului, aducându-i îngrijorătoarea veste că dregătorii şi poporul s-au dedat la căsătorii mixte cu păgânii. Or, acesta fusese unul din păcatele pentru care Israel fusese pedepsit odinioară. Legea era limpede, şi în această privinţă (Exod 34:16; Deuteronom 7:3); oamenii lui Dumnezeu trebuie să fie sfinţi. El doreşte ca ei să se separe de lume şi de orice formă de rău.

Ezra a rămas înmărmurit când a auzit despre aceste căsătorii mixte, A fost cuprins de o cumplită întristare, până la jertfa de seară. Cu roba sfâşiată şi cu smocuri de păr smulse din cap şi din barbă, el a stat înaintea Domnului în tăcere, până când, rând pe rând, şi alţii care se temeau de Domnul s-au strâns în jurul lui.

Pe când se vărsa sângele jertfei de seară înaintea lui Iehova, pentru fărădelegile poporului, Ezra s-a plecat pe genunchi, ridicându-şi glasul într-o rugăciune de mărturisire. Luându-şi asupra sa păcatul poporului, el a fost umilit de faptul că ei au răspuns atât de mârşav la harul care-i păzise şi-i păstrase ca rămăşiţă de-a lungul tuturor judecăţilor ce se abătuseră peste acest popor până atunci si le dăduse un adăpost (textual „un cui") în locul Său cel sfânt (v. 8). Acest „cui" simbolizează siguranţa oricărei persoane care se bizuie pe Dumnezeu. Unii, printre care şi Ironside, cred că, în ultimă instanţă - se referă la însuşi Cristos: Referirea la „cui" este negreşit o recunoaştere a profeţiei lui Isaia, despre

„cuiul din locul sigur" de care urma să atârne slava lui Iehova, adică, în sens deplin, însuşi Cristos (Isaia 22:21-25).

Profeţii arătaseră limpede că aceste căsătorii mixte nu erau îngăduite pentru israeliţi. Prin urmare, oamenii nu se puteau scuza, mai ales în lumina recentelor binefaceri pe care le primiseră din mâna Domnului. „Iată-ne înaintea Ta, cuprinşi de vinovăţie." Nu mai e nimic de zis.

E. Legământul prin care evreii s-au legat să se lepede de soţiile şi copiii străini

Rugăciunea de mărturisire rostită de Ezra i-a determinat pe oameni să plângă cu amărăciune. Asumându-şi rolul de purtător de cuvânt al lor, Şecania a mărturisit vinovăţia lor, dar i-a amintit lui Ezra că încă mai era nădejde, dacă mărturisirea lor va fi însoţită de lepădarea de un jug inegal. El a propus astfel ca Ezra să-i ajute să încheie un legământ, prin care să se lepede de nevestele şi de copiii lor străini. Preoţii, leviţii şi tot Israelul au răspuns la acest apel la pocăinţă naţională şi astfel au jurat un jurământ.

Toţi exilaţii au fost convocaţi să se strângă la Ierusalim la o adunare solemnă în cadrul căruia să se mărturisească în public. Cei care refuzau să vină în termen de trei zile şi să se confrunte cu aceste probleme erau ameninţaţi cu pierderea proprietăţii şi cu excomunicarea.

Având doar trei zile la dispoziţie pentru a da curs convocării, toţi bărbaţii din Iuda şi din Beniamin au venit în grabă la Ierusalim de prin cetăţile din jur, Vremea nefavorabilă nu i-a putut împiedica să vină, căci problema ce se cerea rezolvată era cât se poate de gravă, ea provocând o consternare mai mare decât vremea ploioasă. Ezra s-a adresat adunării, demascând nelegiuirile comise de ei.

Toată adunarea a recunoscut fără zăbavă că au nesocotit legea lui Dumnezeu. Dar din pricina ploii torenţiale şi a numărului mare de cazuri implicate, s-a făcut propunerea ca să fie examinate cazurile individual, pe cetăţi. Patru oameni au încercat să se opună acestui plan, dar fără succes. Au fost numiţi judecători şi în mai puţin de patru săptămâni au început cercetările. În trei luni ancheta s-a terminat.

Cei inculpaţi sunt enumeraţi în versetele 18-43: mai întâi preoţi (v. 18-22), apoi leviţi (v. 23, 24) şi în cele din urmă ceilalţi din Israel (v. 25-43). Versetul 44 sună astfel: „Toţi aceştia îşi luaseră soţii păgâne iar unii dintre ei aveau neveste cu care avuseseră copii." Deşi nu se spune explicit, se presupune că s-au luat măsurile adecvate pentru întreţinerea acestor soţii şi a acestor copii. Durerea provocată de destrămarea acestor familii trebuie cântărită alături de importanţa menţinerii solidarităţii naţiunii ce fusese destinată să-L dea omenirii pe Mesia.

Jugul inegal este strict interzis (2Corinteni 6:14-18). Nu ar trebui să aibă nici un loc în rândul copiilor lui Dumnezeu. Dar 1Corinteni 7:12, 13 constituite regula Noului Testament pentru cei ce sunt deja legaţi de un necredincios sau necredincioasă în momentul convertirii. Sub domnia harului, credinciosul nu este obligat să renunţe la partenerul necredincios sau la copiii necredincioşi. Aceştia din urmă sunt puşi deoparte şi aşezaţi într-o poziţie privilegiată, datorită legăturii lor cu credinciosul.

Cartea Ezra este un studiu al trezirii spirituale. Când oamenii citesc Cuvântul lui Dumnezeu şi-i aplică adevărurile la viaţa lor, când se înalţă către Dumnezeu rugăciuni de mijlocire pentru sfinţi, şi când se mărturisesc şi se leapădă păcatele cunoscute, biserica va fi plină de putere, învrednicită să facă lucrări mari pentru Dumnezeu.

clickbible.org